

NEJLEPŠÍ AMERICKÉ KRIMPOVÍDKY

Jeffery Deaver, Lee Child
a dalších sedmnáct pečlivě zvolených autorů

SESTAVIL JAMES PATTERSON

NEJLEPŠÍ AMERICKÉ KRIMIPOVÍDKY 2015

Jeffery Deaver, Lee Child
a dalších sedmnáct pečlivě zvolených autorů

SESTAVIL JAMES PATTERSON

2016

Copyright © 2015 by Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company
Předmluva © 2015 by James Patterson
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BEST AMERICAN MYSTERY
STORIES 2015,
vydaného nakladatelstvím Houghton Mifflin Harcourt, Boston 2015,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Naďa Hloušová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2016

ISBN 978-80-7498-164-7

OBSAH

OTTO PENZLER

Předmluva 9

JAMES PATTERSON

Úvod 15

DOUG ALLYN

Sněžný anděl (The Snow Angel) 21

ANDREW BOURELLE

Kovbojská spravedlnost (Cowboy Justice) 71

TOMIKO M. BRELANDOVÁ

Rosalee (Rosalee Carasco) 94

LEE CHILD

Promočený deštěm (Wet with Rain) 108

MICHAEL CONNELLY & DENNIS LEHANE

Červené oko (Red Eye) 126

JOSEPH D'AGNESE

Rána a kladivo (Harm and Hammer) 154

JEFFERY DEAVER	
<i>Dobrodružství škodolibého rybáře</i>	
<i>(The Adventure of the Laughing Fisherman)</i>	176
BRENDAN DuBOIS	
<i>Hlubina (Crush Depth)</i>	212
JOHN M. FLOYD	
<i>Mollyin plán (Molly's Plan)</i>	232
SCOTT GRAND	
<i>Láhev skotské a ostrý nůž</i>	
<i>(A Bottle of Scotch and a Sharp Buck Knife)</i>	251
STEVEN HEIGHTON	
<i>Společná noc (Shared Room on Union)</i>	271
JANETTE TURNER HOSPITALOVÁ	
<i>Posmrtný život ukradeného dítěte</i>	
<i>(Afterlife of a Stolen Child)</i>	292
RICHARD LANGE	
<i>Apokryfy (Apocrypha)</i>	325
THERESA E. LEHROVÁ	
<i>Schodiště na Měsíc (Staircase to the Moon)</i>	350
LEE MARTIN	
<i>Potíživista (A Man Looking for Trouble)</i>	395
JAMES MATHEWS	
<i>Zemřelo tu mnoho psů</i>	
<i>(Many Dogs Have Died Here)</i>	430
KYLE MINOR	
<i>Únos v Koulèv-Ville (A Kidnapping in Koulèv-Ville)</i> . . .	462

JOYCE CAROL OATESOVÁ

Domov v Craigmillnaru

(The Home at Craigmillnar) 486

ERIC RUTTER

Výstřel (The Shot) 519

Poznámky přispěvatelů 551

Copyright 579

PŘEDMLUVA

Spisovatelé se jen zřídka stávají kulturními ikonami Ameriky. Obrovská většina mladých Američanů nedokáže identifikovat fotografii Joea Bidena nebo Mitta Romneyho, v životě neslyšela o magazínu *The New Yorker* nebo *The Atlantic*, myslí si, že současným prezidentem Spojených států je Abraham Lincoln (ano, průzkum prováděný v roce 2014 prokázal, že tento názor zastávají čtyři procenta Američanů) a domnívá se, že Stephen Hawking je, ehm..., fotbalový záložník. Ovšem okamžitě poznají fotografii Katy Perryové nebo Beyoncé a s největší pravděpodobností dokážou odříkat její kompletní diskografii v relativně přesné časové posloupnosti. Ale spisovatel? Člověk, který píše knihy, podle nichž se tak často natáčejí jejich oblíbené filmy? Kdepak.

Nakladatelé vynakládají nemalé částky na reklamu a marketing svých hvězdných autorů a zástupy spisovatelů mají mozoly na bříškách prstů z nekonečného tweetování, blogování a přispívání na nejrůznější sociální sítě. Autoři pořádají autogramiády a osobně vystupují v knihkupectvích

a knihovnách, přednášejí na univerzitách a ve všech organizacích, které jsou ochotny je přijmout, poskytují moře rozhovorů novinám, časopisům, webovým stránkám, rozhlasovým a televizním stanicím, vystupují v diskuzních pořadech a podobně, ovšem podle získané popularity jako by se účastnili programu na ochranu svědků a jejich díla vycházejí spíš jako dokumenty, k nimž získají přístup jen držitelé bezpečnostní prověrky na nejvyšší stupeň utajení.

Nemyslím si, že bych na předchozích řádcích až tak moc přeháněl, nicméně bych měl dodat, že v bezbřehé spisovatelské anonymitě existují vzácné výjimky. A není lepšího příkladu autora, který rozhodně není anonymní, než James Patterson, hostující redaktor antologie *Nejlepší americké krimipovídky 2015*.

K jeho uznání a rostoucí oblibě přispěla řada faktorů. Především je to, podle očekávání, obrovská popularita jeho knih, kterou do značné míry podnítila postava Alexe Crosse, afroamerického psychologa, který pracuje jako detektiv v oddělení pro vyšetřování vražd policejního oddělení ve Washingtonu, D. C. Zatímco většina autorů detektivek nestíhá plnit předsevzetí napsat jednu knihu ročně, plodný Patterson jich za rok publikuje stále více, až mu nestačí pouze jedna série, a s přispěním autorů, které přizve ke spolupráci, jich tvoří několik souběžně. Když do svého portfolia zařadil i knihy pro mládež, jeho výkon dosáhl průměru jeden titul měsíčně – a každý vychází v obrovském nákladu. (Podle statistiky listu *New York Times* napsal Patterson každý sedmáctý román, který od roku 2006 ve Spojených státech vyšel.)

Vzhledem k tomu, že jeho díla vycházejí tak pravidelně a v tak vysokém tempu, nikoho nepřekvapí, že v seznamech

bestsellerů a na čteném místě ve výlohách knihkupectví vždycky najdete nějakou Pattersonovu knihu. Neustále připomínce jeho jména a jeho práce se tudíž v podstatě nelze vyhnout a dnes je známou „značkou“. Kromě toho – a to je ve světě knižních nakladatelství mimořádně neobvyklé – se jeho díla inzerují v televizi, často s autorem v živém vystoupení, lákají potenciální čtenáře a současně je varují před děsivým a hrůzu nahánějícím zážitkem, který je čeká.

A konečně se Patterson stal významným mluvčím hnutí prosazujících zvýšení gramotnosti, jimž přispívá nejen svým jménem a popularitou. Inicioval několik programů, které dotoval milionovými částkami, zcela nedávno ve formě stipendií pro nezávislé prodejce knih.

Můžeme jenom hádat, kde si našel čas, aby se stal redaktorem této antologie. Otázka, proč se tohoto úkolu ujal, je složitější. Věřte mi, kvůli penězům to nedělal, honorář se pohybuje v rámci zaokrouhlovací chyby jeho měsíčních příjmů. Nedělal to ani proto, aby na pultech knihkupectví přibyla další jeho kniha jako důkaz, jak tvrdě pracuje. Přiznávám, že jsem se ho na to nezeptal – jen proto, aby se nezarazil a nepoložil si otázku, co to, pro všechno na světě, vlastně dělá.

S největší pravděpodobností má Patterson tuto sérii rád a líbilo se mu, že se na ní může podílet. Pomohl jsem mu shromáždit sbírku vynikajících románů (tituly, které si vybral), která odráží jeho eklektický, ale velmi vytríbený vkus (miluje díla jako *Vojna a mír*, *Odyseus*, *Sto roků samoty*). Literatura pro něj očividně znamená velmi mnoho a řekněme si na rovinu, že jeho jméno zvedne prodej této knihy (nakladatelství Houghton Mifflin Harcourt plánuje na letošek vydání v tvrdých deskách). Řadě přispěvatelů, kteří nepatří

mezi kmenové autory, se dostane publicity, o jaké by se jim jinak ani nesnilo.

Jako každý rok (toto je již devatenáctý svazek série), i letos držíte v rukou vynikající sbírku původních povídek, které popisují extrémní projevy lidského chování vyvolané zoufalstvím, nenávistí, chtivostí, strachem, závistí, šilenstvím nebo láskou – někdy ve vzájemné kombinaci. Zoufalí lidé se dopouštějí zoufalých činů – nebo o nich alespoň uvažují – a zoufalství vytváří úrodnou půdu pro špatná rozhodnutí. Mnozí autoři v této hojnosti zločinu líčí, jak vlastně protispolečenská řešení obtížných situací vznikají a proč se pachatelé domnívají, že jejich násilná reakce na konflikt je vhodná a přiměřená.

V posledních letech se dominantním tématem autorů krimipovídek a románů stala psychologie zločinu, zatímco vyličení pozorování a dedukce klasické detektivky ustoupilo ještě dále do pozadí. Příběhy čisté dedukce jsou v tomto žánru zřejmě autorsky nejobtížnější a je stále těžší a těžší nacházet originální motiv pro vraždu, neotřelou metodu jejího provedení nebo dosud nepoužitý způsob ukrytí nejdůležitější stopy, kterou detektiv hledá. Pracovní definice povídky této série zahrnuje jakýkoliv vymyšlený příběh, v němž se zápletko nebo děj točí kolem zločinu, ať už plánovaného nebo dokonaného. Detektivní povídka či román jsou jen poddruhem literárního tvaru označovaného termínem „mystery“, stejně jako napínavé romantické novely, špionážní romány nebo příběhy ze soudní síně, thrillery z lékařského prostředí, politické thrillery nebo příběhy vyprávěné z pohledu zločince.

Nalezení nejlepších ukázek tohoto žánru představuje

celoroční namáhavou práci, kterou z větší části umožňuje Nat Sobel, nejlepší literární agent na světě, a moje nenahraditelná kolegyně Michele Slungová, která soustavně probírá tematické magazíny v tištěné i elektronické formě a pátrá po vhodných dílech. Ovšem zdaleka se neomezuje jen na ně, pročítá povídkové sbírky (práce jediného autora) a antologie (práce různých autorů) a populární časopisy, jakož i literární žurnály, snad nejbohatší zdroj inspirace. Jako nejbystřejší a nejrychlejší čtenářka, kterou jsem kdy poznal, přečte tři až pět tisíc povídek a románů ročně, aby určila, zda dílo stojí za vážný zájem (podle titulu se to nepozná). Já potom pročítám, co mi ze své sklizně doporučí, vyberu padesát nejlepších (podle mého osobního vkusu) a ty zašlu hostujícímu redaktoruvi, jenž z nich vybere dvacet k otištění a zbylých třicet uvede v čestném seznamu *Další vynikající detektivní povídky roku*.

Předchozím osmnácti redaktorům (uvedeným na začátku této knihy) patří slova nehynoucích díky za to, že věnovali tolik svého času a úsilí, aby pomohli vytvořit tuto uznávanou a úspěšnou sérii.

Pátrání po vhodných povídkách pro pokračování série v následujícím roce již začalo. Aby se povídka kvalifikovala do užšího výběru, musí být, ehm, záhadná, její autor musí být Američan nebo Kanadčan a musí být poprvé vydána v kalendářním roce 2015 v americké nebo kanadské publikaci. Pokud jste autorem takové práce nebo jejím editorem, popřípadě jakoukoli zainteresovanou stranou (vaše pověření nebude ověřováno), můžete ji předložit. Čteme každé slovo otištěné v *Ellery Queen's Mystery Magazine*, *Alfred Hitchcock's Mystery Magazine* a *The Strand*, takže není třeba utrácet za poštovné a posílat nám díla publikovaná v těchto ma-

gazínech. Pokud bylo dílo poprvé publikováno elektronicky, budeme číst pouze „papírové“ vydání, které musí obsahovat název elektronického magazínu (e-zine), datum publikování a kontaktní informace. Z pochopitelných důvodů nelze přihlásit nepublikovaná díla. Zasláné materiály nebudou vráceny. Jestli nevěříte Poštovní službě Spojených států, že vaši knihu, časopis nebo volné listy doručí, přiložte k zásilce pohlednici s vaší adresou a my vám zašleme potvrzení o přijetí.

Čím dříve příspěvek obdržíme, tím víc čas na jeho přečtení budeme mít. Příspěvky prosím zasílejte na adresu Otto Penzler, The Mysterious Bookshop, 58 Warren Street, New York, NY 10007. Jestli bude vaše dílo doručeno mezi padesáti až šedesáti příspěvky, které nám posílají neuvažující naivkové během vánočních svátků, pravděpodobně se mu nedostane tak pečlivého pročtení jako dílům zaslaným v méně hektické části roku. Něco jiného samozřejmě je, pokud byla povídka publikována v posledních týdnech roku. Jestli však vyšla na jaře a vy jste se rozhodli ji poslat v rámci vánočního úklidu, budu to pokládat za osobní urážku a pokus zničit mi nejkrásnější svátky v roce – a abych vám odpustil, budete pro mě muset napsat opravdu mimořádný příběh. Kvůli přísným termínům, které je při vydávání tohoto typu knihy nutno bezpodmínečně dodržet, je absolutně posledním datem 31. prosinec. Nechápejte to prosím jako aroganci či náladový rozmar, dodržení termínů je nezbytně nutné pro zajištění návaznosti jednotlivých výrobních fází. Pokud příspěvek dorazí na stůl 2. ledna, nebude se jím nikdo zabývat. Ano, opravdu.

Otto Penzler

ÚVOD

Před několika lety jsem vyhledal několik povídek, s nimiž jsem chtěl seznámit svého syna Jacka. Sehnal jsem mu nejlepší (a nejzábavnější) příběh o poruchách a dysfunkcích na pracovišti – „Výhodná pozice“ od Jamese Thurbera. Oprášil jsem klasiku, jež podle některých inspirovala film *The Hunger Games* – „Loterie“ od Shirley Jacksonové. Sehnal jsem pro něj sice poněkud delší, leč nezapomenutelnou Hemingwayovu klasiku „Krátké štěstí Francise Macombera“. Nabídl jsem mu srdceryvnou povídku Raye Bradburyho „Celé léto v jediném dni“. A několik dalších.

Mezi nimi byly takové, které vás donutí k hlasitému smíchu či usedavému pláči, dostanou vám srdce do krku nebo přinutí hrozit zaťatou pěstí. Všechny byly podle mého názoru provokativní a sahaly do hloubky. Není divu, že prošly zkouškou času. Každá říká na pár stránkách něco hlubšího a provokativnějšího než některé romány na stovkách stran.

V dnešní době vnímá Amerika povídky poněkud, inu, krátkozrace. Kolik povídek dokáže běžný čtenář vyjmeno-

vat z hlavy? Připouštím, možná jednu dvě od Edgara Allana Poea. Ale co povídky publikované v poslední době? V posledních pěti letech? Deseti? Myslím, že by vám dalo hodně práce najít alespoň hrstku tak informovaných čtenářů.

Je prostým faktem moderního života, že se povídky netěší přílišné popularitě. Což je bizarní, uvažíme-li, co slyšíme o našem informačním záběru. Podle mé osobní teorie není na vině skutečnost, že nám už povídky nic neříkají, spíše to, že už jsme na ně zhusta zapomněli (s výjimkou situací, kdy chceme své děti inspirovat dílky, která inspirovala nás samotné, když jsme byli v jejich věku). A možná nedávno znovu vyšly, což je dost pravděpodobné, když uvažíme změny v časopiseckém světě.

Povídka rovněž patří k nejděčnějším útvarům pro adaptace. Mnohé filmy, televizní inscenace a divadelní hry vznikly adaptací původních povídek a není tak těžké uhádnout proč. Autoři na omezeném prostoru oživují svět vytvořený pečlivým a namáhavým výběrem každého slova a zanechávají v myslích čtenářů trvalý a velmi vizuální dojem.

Vezměme některé kultovní filmy, které hluboce zapůsobily na náš svět: *Ptáci*, *Podivuhodný případ Benjamina Buttona*, *Zkrocená hora*, *Vykoupení z věznice Shawshank*, *Minority Report*, *Million Dollar Baby*. Víte, že byly založeny na povídce? Ví to běžný americký filmový divák? Lidé povídky milují, jenomže si to často neuvědomují.

Když myslím na porci povídek, které se teď chystáte číst, přál bych si, aby si tyto imaginativní, bohaté a komplexní příběhy přečetlo co nejvíce lidí ještě dříve, než (pokud) budou převedeny na filmové plátno. Často slyším nářky nad současným stavem hollywoodské produkce, diváci prý touží spíš

po originálních, dynamických a překvapivých příbězích než po nudných, druhořadých. Je-li tomu tak, měl bych pro vás jeden návrh: přečtěte si tyto povídky. Poděkovat mi můžete později.

Jedna z nich, „Mollyin plán“ od Johna M. Floyda, popisuje přípravu a provedení bankovní loupeže tak reálně a napínavě, až se zdráhám uvěřit, že si autor vystačil s několika stránkami. „Vedoucí bankovní pobočky Donald Ramsey s oblibou říkával, že žádný člověk na světě není natolik odvážný nebo natolik hloupý, aby se pokusil jeho banku vyloupit. Mýlil se,“ píše Floyd. A o několik odstavců dál? Nechci prozrazovat děj, ale dozvídáme se, že „trocha krve je fantastický prostředek“, jak přimět lidi, aby poslouchali příkazy lupičů. A vynalézavý dějový zvrat na konci dělá z povídky vskutku uspokojujivé čtení.

„Dobrodružství škodolibého rybáře“ od Jefferyho Deavera vám velkým počtem nečekaných zvratů zasadí tvrdý úder do hlavy. Moderní parodie Sherlocka Holmese nás seznamuje s Paulem Winslowem, jehož podobnost se slavným detektivem není taková, jak se zprvu zdá. Tato povídka mě svou originalitou a kreativitou natolik okouzila, že než jsem dočetl poslední slovo, proklínal jsem malý rozsah tohoto literárního formátu, protože jsem si chtěl o postavě, kterou Deaver vytvořil, přeciť mnohem víc. Tohle dílko je pro Hollywood jako stvořené.

Na povídkách se mi líbí také jejich schopnost přinášet čtenářům nové, neotřelé hlasy. Vsadil bych se, že si lidé raději přečtou několikastránkovou povídku neznámého autora než celý román. Vezměme například „Rosalee“ Tomiko M. Brelandové, začínající autorky, jejíž dílo se umístilo v soutěži

Reader's Digest Popular Fiction Contest v roce 2014. Vylíčení tragédie na střední škole mě dostalo svou jednoduchostí a silou výpovědi. Jak brzy zjistíte, Brelandová raději *neříká* to, co zasadí nejtvrdší úder.

Antologie vám umožní krátce nahlédnout do života velmi zajímavých postav, jako například v povídce „Únos v Koulèv-Ville“ Kyle Minora nebo „Potížišta“ Leeho Martina. První se zabývá možnostmi volby privilegované mladé ženy žijící na Haiti, druhá popisuje zničující dopady nevěry a války na maloměstskou rodinu. V obou případech se jedná o velmi neznámé postavy, které prožívají velmi známé situace. Čtenář se ochotně nechá vtáhnout do děje – kdo z nás se nebouřil proti rodičům v těch nádherně arogantních letech dospívání? A kdo z nás nedospěl k poznání, že naši rodiče, v dětských očích tak nepřekonatelní hrdinové, jsou úplně normální lidé, kteří se dopouštějí chyb? „Oné noci bych nemohl říct, že miluju matku nebo Billa nebo otce, který odešel, aniž se se mnou slovem rozloučil,“ píše Martin. „Mohu říct jen tolik, že mi jich bylo líto, litoval jsem je kvůli tomu, do čeho se dostali. A bylo mi líto i Connie, která si nezasloužila ocitnout se na druhé straně té hrůzy. Dlouho potrvá, než dokážu připustit, že já si to taky nezasloužil.“

Tyto příběhy nabízejí reálné a výstižné portréty, aniž by sklouzly do ufnukané sentimentality nebo melodramatu.

Věřím, že se při čtení těchto povídek budete bavit (a Jack také), a v nejmenším nepochybuji, že se v následujících letech u některých dočkáme jejich adaptace pro stříbrné plátno. Bylo by jistě krásné, kdyby si je předtím přečetlo co nejvíce lidí, ale hlad Hollywoodu po povídkách má svou světlou

stránku. Dokud budou autoři psát tak živě a nápaditě, budeme sklízet plody v podobě úžasných příběhů dostupných na obrazovce i na papíru.

James Patterson

Doug Allyn

SNĚŽNÝ ANDĚL

Publikováno v *Ellery Queen's Mystery Magazine*

Když jsem tu mrtvou dívku spatřil, usmál jsem se. Jen krátce. Asi reflexivně, řekl bych.

V Kábulu jsem se kdysi prohraboval plným autobusem těl po výbuchu bomby v zoufalé snaze najít známky života. Žádné jsem nenašel.

Jako detroitský policista jsem se prakticky denně setkával s oběťmi násilných trestných činů a i po přeložení domů, do Valhally na severním pobřeží Michiganského jezera, jsem viděl víc mrtvol, než mi bylo milé.

Ale takovouhle nikdy.

Dospívající dívka ležela na zasněženém trávníku, medově světlé vlasy jí věncily obličej jako svatozář. Obklopovaly ji osvětlené sváteční postavičky, rozesmátý Santa na saních, osmisprěží sobů ozdobených řetězy vesele blikajících a mrkajících světýlek. Dívčiny bílé saténové šaty byly posety ledovými krystalky, od nichž se odráželo světlo blikajících LED diod, takže zářila jako ústřední ozdoba scénky.

Sněžný anděl.

Scéna byla tak dokonalá, že vypadala jako naaranžovaná. Jako by dívka usnula uprostřed fotografování v ateliéru.

Jenomže nespala.

Obličej a rty získaly pastelově modrý nádech, obočí a řasy zbělely jinovatkou.

V posledních vteřinách života se pokoušela vstát, ale ledový chlad jí vzal síly. Upadla do mrazivého kómatu a pak zemřela, její tělo strnulo uprostřed obrazu, který její předsmrtný zápas vytvořil.

Dokonalý sněžný anděl.

Při prvním pohledu jsem nedokázal potlačit úsměv. Instinktivní reakce na tu podívanou. Komu by se nelíbil sněžný anděl?

Moje partnerka Zina Redfernová si toho úsměvu všimla a střílila po mně vyčítavým pohledem. Odvrátil jsem se a pokusil se změnit zazubení v škleb. Zřejmě na to neskočila. Zina je vzrůstem malá, hranatá a silná. Vlasy barvy havraní černi, tmavé oči a měděná pokožka, do práce chodí zásadně v černém ve stylu Johnnyho Cashe – černé kalhoty, boty a nylonové bundy. Pokud vlastní nějaké šaty nebo kostýmek, neviděl jsem je. Pochází z Prvních národů, z anishanabegské větve, ale je to indiánka, která vyrostla na ulici, na východním předměstí, území ovládaném Flintovým gangem. Je výborná partnerka, ale člověk se v ní těžko vyzná.

„Kdo to ohlásil?“ zeptal jsem se.

„Poštačka,“ odpověděla Zina. „Kolem osmé ráno doručila do domu balíček. Cestou sem si všimla té dívky a cestou zpátky si ji prohlédla pozorněji. Zavolala devět set jedenáct. Hlášení přijal Van Duzen a našel ji tady. Zabušil na domovní

dveře, ale nikdo se neozval. Usoudil, že by měl počkat na nás. Poštačka nic nevěděla, a tak jí dovolil odejít.“

„Fajn,“ přikývl jsem a pak jsem pomalu obešel místo činu.

Nacházeli jsme se v Sugar Hillu, nejbohatší enklávě Valhally. Domy tady nemají adresy, nýbrž jména. Tento, pojmenovaný Champlin Hall, představoval nefalšované panské sídlo z devatenáctého století. Rozlehlá cihlová budova, hotové umělecké dílo, ozdobené sochami a klenutými gotickými okny.

Sídlo si kdysi nechal postavit starý dřevařský magnát, ale v průběhu let bylo modernizováno. Z přístěnku pro kočáry se stala garáž pro šest automobilů. V křídle pro služebnictvo dnes bydleli studenti v rámci výměnných programů, kteří v závislosti na sportu, jemuž se věnovali, pocházeli ze Súdánu, Srbska nebo Ontaria.

Na kruhové příjezdové cestě parkovalo šest aut, všechny lehce zasněžené po noční bílé nadílce. Nikdo nepřišel ani neodjel. Jediné čerstvé stopy pneumatik zanechala poštovní dodávka, můj džíp a Van Duzenův hlídkový vůz, který stál na cestě se spuštěným motorem a od jeho výfuku stoupal do ledového vzduchu bílý kouř.

Krásné zasněžené sobotní ráno. Taková se dávají na obálky časopisů.

Až na to, že hlavní hvězda nedýchala.

Vedle dívky klečela Joni Cohenová, praktikantka na policejním oddělení ve Valhalle, a hledala neexistující životní funkce.

Joni je vysoká, poněkud neohrabaná a mimořádně energická studentka bakalářského stupně na Michiganské státní univerzitě, specializuje se na forenzní antropologii. Rozvrh

hodin ji nutí neustále pendlovat mezi Valhallou a Lansingem, hlavním městem státu Michigan. Nějakým zázrakem se jí daří dosahovat výtečného studijního průměru a současně odvádět prvotřídní práci jako kriminalistický technik na místě činu.

Joni se obyčejně do své práce totálně ponoří, uprostřed krveprolití po srážce pěti aut si tiše sama pro sebe pohvizduje. Dnes se však žádná melodie neozývala. Se Santou a blikajícím sobím spřežením nad hlavou se nezmohla ani na falešné *Rolničky*.

„Tak co?“ vybídl jsem ji.

„Na první pohled je to zhruba takové, na co to vypadá,“ odvětila Joni a zamračila se na anděla. „Podchlazení. Žádné otisky kromě jejích, žádné známky násilí. Podle všeho mířila k některému autu na příjezdové cestě a vzala to zkratkou přes trávník. Možná na ni přišla malátnost nebo se jí udělalo zle a sedla si, aby si chvilku odpočinula. V noci bylo osmnáct pod nulou a ta chudinka si nevzala kabát. Usnula a... no prostě umrzla.“

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí Zina.

„Ne,“ odpověděla Joni suše. „Já tu holku znám. Ne osobně, ale vídávala jsem ji v kampusu Vale Junior College. Myslím, že studovala prvák.“

„Ou, zadrž, Joni,“ vyhrkl jsem. „Kriminalisté ze státní policie tu budou coby dup...“

„Ne, já to zvládnu. Fakt.“ Trhaně se nadechla. „Strejda mě varoval, že když půjdu na praxi do okresu Vale, dříve nebo později narazím na oběť, kterou znám. Aspoň že ta holka neskončila rozmašírovaná pod sněžným pluhem. Já... prostě to dodělám.“

„Fajn,“ souhlasil jsem. „Časový rámeček?“

„Teplota těla je o jedenadvacet stupňů vyšší než okolní. Čas úmrtí někdy mezi půl druhou a třetí ráno. Po pitvě možná získáme přesnější čísla. Necítím alkohol. Pokud pila, tak jen velmi málo.“

„Neměla na to věk,“ poznamenala Zina. „Ve sněhu vedle příjezdové cesty jsem našla její kabelku. Řidičák na jméno Julie Novaková. Sedmnáct let. Bydliště Poletown, severně od řeky. Ale podle studentského průkazu chodila na Valhallskou střední, ne na Vale College.“

„Vale Junior College nabízí pokročilé kurzy nadaným středoškolákům,“ řekla Joni.

„No, nevím, jak moc byla tahle holka inteligentní,“ poznamenala Zina. „Nepřipadají vám ty její šaty divné?“

„Divné?“ napodobil jsem ozvěnu, ale mě se kolegyně neptala.

„Jsou trochu mimo,“ souhlasila Joni. „Takové šaty patří spíš na školní ples než na domácí večírek. Vypadá v nich jako...“

„Sněžný anděl,“ dokončil jsem. „Takže teď se z nás stala módní policie nebo co?“

„Ne, pořád jsme oddělení závažných trestných činů,“ připustila Zina. „A tuhle dívku postihlo něco mnohem horšího než vkus na oblékání. V noci bylo fakt pořádně zima. Co dělala venku bez kabátu?“

„Poptáme se,“ navrhl jsem.

Přední veranda měla velikost terasy. Nacházela se v úrovni třetího podlaží, podpíraná sloupy jako z filmu *Jih proti Severu*. Stiskl jsem tlačítko zvonku u vstupních dveří. Žádná

odpověď. Naklonil jsem se blíž. Zaslechl jsem tlumený televizní smích a pak kdosi zakřičel, ať jde někdo otevřít ty zatracené dveře. Nikdo nepřišel. Zkusil jsem vzít za kliku. Odemčeno.

Vešel jsem dovnitř a jako by mě cosi bodlo. Cestování v čase. Chmurné ráno po studentském večírku. Ve vzduchu se vznášelo aroma zvětralého piva, studené pizzy, marihuanových cigaret a sexu.

Páchlo to tu duchem dospívání.

Vyrazil jsem chodbou k místnosti s televizorem.

„Kam jdeš?“ ptala se Zina a spěchala za mnou.

„Budou v salonu.“

„Kdo?“

„Všichni schopní pohybu.“

„Ty už jsi tu někdy byl?“

„Párkrát jo.“

Dveře na konci chodby se otvíraly do gigantického pokoje, hotové herny. Stěny lemovaly stroje na pinball, stolní fotbal, kulečnickové stoly. Uprostřed místnosti stála obrovská plazmová televize a naproti ní dlouhá zaoblená pohovka čalouněná kůží.

Žádný kulečnickový stůl nebyl obsazený, když pomínu drobného útočníka, který se zabalil do školního saka Valhallské střední a usnul mezi koulemi a tágy.

Na pohovce se rozvalovalo několik mladých lidí, podle věku středoškoláků, s červenýma očima v různých stadiích neupravenosti a kocoviny. Čtyři mládenci a tři dívky sledovali na širokouhlé obrazovce fotbal.

„Nazdárek, lidičky,“ pozdravil jsem a ukázal služební odznak. „Jsem seržant LaCrosse, valhallské policejní oddělení. Kdo to tady vede?“

Podívali se jeden na druhého a pak zase na mě. Někteří zavrtěli hlavou, neodpověděl nikdo. Nebyli agresivní, jen zmatení, bezradní a grogy.

„Fajn,“ řekl jsem. „Snadnější otázka. Jsou Champlinovi doma? Myslím rodiče.“

„Já jsem Sissy Champlinová,“ řekla jedna z dívek a zavrtala se hlouběji do náruče svého vysportovaného přítele. Měla kroužek v nose a bodlinaté vlasy s modrým melírem. „Naši jsou na víkend... v Torontu. Včera večer jsme se trochu zhučili. My jsme ti, co přežili.“

Její přítel na mě tupě zíral. Měl svěšená ramena, hlavu velkou jako meloun a na sobě tričko s emblémem University of Massachusetts. „Já vás znám,“ řekl rozvláčně. „Svého času jste hrál hokej za Valhallskou střední, že jo? V obraně.“

„Už jsme se potkali?“

„Ne-e,“ zazubil se. „Viděl jsem vás na filmovém záznamu. Mark nám občas promítá to utkání v play-off, když jste se svým bratrancem vymazali útočnou řadu Traverse City. Rozhodčí všechny vyloučil. Úžasné, člověče.“

„Jak se jmenujete?“

„Laslo. Metyavich. Chytám za Vale Vikings.“

S černými vlasy oholenými na milimetrovou délku vypadal spíš jako kozácký bojovník v pyžamu. No ale na brankáře byl urostlý dost. „Kde jste byl v noci, Laslo?“

„Já tady bydlím, člověče. My všichni,“ dodal a gestem obšáhl povadlé kamarády na pohovce. „Studenti na výměnném pobytu.“

„V noci opustila večírek jedna dívka a... dostala se do problémů. Julie Novaková. Znáte ji někdo? Nebo víte, s kým tu byla?“

Znovu bezradné pohledy.

„Moment,“ zamračila se Sissy Champlinová. „Julie? Mladá kočka? Bílé večerní šaty jako nějaká zatracená družička?“

„Znáte ji?“

„Vím, že přišla na nesprávný večírek,“ odfrkla si pohrdavě. „Přivedl ji ten indickéj kluk. Jakže se jmenoval, zlato? Ten pako, co trénuje basketbalisty.“

„Myslíš Dereka?“ prohodil Laslo.

„Příjmení?“ vybídla Zina.

„Takové cizí,“ odpověděl Laslo bez nejmenší ironie. „Myslím... Patel. Jo, Derek Patel.“

„Netušíte, kde bychom mohli pana Patela najít?“

„Vypadl dost brzo.“ Laslo pokrčil rameny. „Jako spousta jiných. Někej blbec zřejmě něčím nadopoval punč. Derek to nejspíš zabalil v jednom pokoji pro hosty. Ukážu vám.“ Pokusil se vstát, zavrával a rychle se zase posadil. „Ou,“ vyjekl a mírně zezelenal.

„Zůstaňte sedět,“ řekl jsem. „Vyznám se tu.“ Laslo se svalil na opěradlo. Sissy odstrčila jeho paži. Držela v ruce mobilní telefon a horečně textovala.

Zamířili jsme se Zinou do křídla pro hosty, přístavby o osmi pokojích zbudované v padesátých letech. Postupovali jsme každý po jedné straně chodby. Vždycky jsme zaklepali, a když se nikdo neozval, strčili jsme dovnitř hlavu – a vysloužili si zděšené výkřiky mladých milenců. V třetím pokoji jsem narazil na mladíka indického původu. Ležel zhroucený na jedné ze dvou postelí, oblečený v tmavém obleku a kravatě. Vysoký, štíhlý, kůže barvy bílé kávy, husté kudrnaté modročerné vlasy. Pomalu se posadil a vyděšeně mrkal, oblužený a zmatený.

„Derek Patel?“

„Já... Ano?“ Potřásl hlavou a protřel si oči, zjevně se snažil vzpomenout si, jak se jmenuje. Soucítil jsem s ním. Už jsem tady kdysi byl a také to zažil.

„Znáte jistou Julii Novakovou?“

„Julii? Ehm... Jistě. Moje partnerka na večírku. Je v pořádku?“

„Je nějaký důvod, proč by neměla?“

„Pustila mě k vodě a šla domů. Prý nemá vhodné oblečení. Nebyl jsem ve stavu sednout za volant, a tak jsem jí dal klíčky... A sakra! Nabourala mi auto? Bože, táta mě zabije...“

„Nenabourala vám auto, Dereku. Kolik jste toho večer vypili?“

„Jenom ten panenský punč. Julie je nezletilá.“

„Jak jste se mohl takhle zřídit, když jste pil pouze nealkoholický punč?“ chtěla vědět Zina.

„Dal jsem si s klukama pár panáků. Nejsem žádný pijan.“

„A co Julie? Taky si dala pár panáků?“

„Ne! Jenom punč, jak říkám. Slíbil jsem jejímu tátovi... Ach bože, ten bude totálně nasranej. Už tak mě nesnáší. Rasové předsudky, řekl bych. Je tady?“

„Ne. Obujte se, Dereku. Musíme jít.“

„Zatýkáte mě?“

Neodpověděl jsem a doufal, že se v tom nebude rýpat. Nerýpal a mrzutě si nazul kožené mokasíny se štrapci. Poslal jsem Zinu zkontrolovat zbylou část domu a doprovodil Dereka na vzduch.

Scéna venku se změnila z poklidu vánoční pohlednice v chaos vyšetřování na místě činu. Hlídkové vozy valhallské policie uzavřely oba vjezdy na kruhovou příjezdovou cestu,

jejich majáčky blikaly v mírném sněžení, a zablokovaly půltucet aut parkujících před domem. Třetí automobil stál napříč přes zadní cestu, která vedla ke garáži.

Dodávka kriminalistů státní policie zakrývala výhled na sněžného anděla a oblast kolem ní uzavírala žlutá policejní páska. Nad obětí se skláněli technici v černých bundách s logem CSI na zádech a Joni se zájmem přihlížela. Pořád si nehvízdala.

Odvedl jsem Dereka k nejbližšímu hlídkovému vozu. Vyběhl nám vstříc Joe Van Duzen, nejzelenější bažant VPD, valhallského policejní oddělení, metr pětáosmdesát vysoký blondák s vojenským sestřihem. V khaki kalhotách a objemné hnědé služební bundě představoval ideální model pro náborový plakát.

„Co se děje, seržo?“

„Tohle je Derek Patel, Duzi. Důležitý svědek. Posad' ho do vozu a drž ho u ledu. Nehne se z auta a nikdo s ním nebude mluvit, jasné?“

„Rozumím. Co se tam k čertu děje, Dylane?“

„Ráno po předchozí noci, Duzi. Neztrať toho kluka, jo?“

„Spolehni se.“ Van Duzen usadil Dereka na zadní sedadlo hlídkového vozu a zabouchl dveře.

Zina na mě čekala u hlavního vchodu v ještě temnější náladě než předtím.

„Máme problémy, Dylane,“ oznámila suše. „Pojď se mnou.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se a srovnal s ní krok.

„Našla jsem mísu s tím proslaveným panenským punčem,“ odpověděla. „V obývacím pokoji. Ve skutečnosti jsou dvě. Jedna s ovocným punčem, druhá s margaritou.“

„To by odpovídalo.“

„Taky jsem našla tohle.“ Natáhla ruku s otevřenou dlaní, na níž ležely tři malé červené kapsle.

„A sakra,“ uklouzlo mi a cítil jsem, jak mi žaludek padá jako nákladní výtah. „Spačky?“

Přikývla. „Znásilňovací droga. Našla jsem je na podlaze u těch punčových mís. Obsah obou je zakalený, ale na dně jsou vidět zbytky kapslí. Podle mě někdo nasypal do obou mís géháběčko...“ Odmlčela se, když jsem poklepal na mikrofon u krku.

„Bardene? Blokuješ příjezdovou cestu?“

„Ano, seržo.“

„Udělej si procházku kolem zaparkovaných aut před barákem a podívej se, jestli v nich někdo nespí. Nerad bych tu měl další sněžné anděly.“

„Jaké anděly?“

„Zkontroluj ty zatracený auta, Tommy.“

„Rozumím.“

„Říkals, žeš tu už byl?“ zajímala se Zina, když jsem přerušil spojení.

„Jo, na pár večírcích, ještě na střední škole. Mark Champlin byl starší než my, ale tehdy se dostal do all stars týmů ve třech sportech a jeho rodiče byli velcí sponzoři sportovních oddílů. Tohle místo představovalo centrum společenského dění. Neminul víkend, aby se tu nepořádal mejdan. Pivo zdarma, roztleskávačky a pan Champlin měl vždycky pár dolarů, když některému hráči pochybělo. Když se tak dívám na dnešní osazenstvo, moc se od té doby nezměnilo.“

„Byl jsi někdy nahoře?“

„Ne, tam byl vstup zakázán. Proč?“

„Tak pojd',“ vyzvala mě Zina. „Bude se ti to líbit.“

Nemýlila se. Pokoje v patře byly větší, přepychověji zařízené, s připojenými koupelnami a šatnami. Dveře na konci chodby zely dokořán, zámek rozbitý. Někdo je vyrazil.

Práh jsem překročil s rukou na pažbě pistole, ale nebylo to nutné. Vůbec to nebylo nutné.

„Vida,“ utrousil jsem a pomalu jsem se otočil, abych si prohlédl celou místnost. „Copak to tu máme?“

Ložnice připomínala líbáňkový apartmán v lasvegaském bordelu. Zrcadlový strop, šikmá zrcadla na stěnách, v každém rohu královská postel, uprostřed místnosti ještě jedna, větší a kruhová a všech pět natolik blízko sebe, že se dalo snadno přeskakovat z jedné na druhou. A všechny byly zakryté přehozy z falešného hermelínu.

Jednomu rohu dominoval zavěšený velký širokoúhlý televizor, na polici pod ním stál videorekordér značky Sony, obstoupený jako čestnou stráží dlouhými řadami DVD. Nejméně polovina z nich obsahovala – podle křiklavých hřbetů – komerční porno, druhá polovina byla označena pouze čísly. Otevřel jsem jeden obal. Disk uvnitř také neměl etiketu, jen rukou psané číslo, shodné s obalem.

„Co myslíš?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že tahle cimra je napíchnutá.“ Zina ukázala na téměř neviditelnou miniaturní kameru zabudovanou do zrcadlového stropu. „Jestli tu vyráběli domácí filmy, vidím svou budoucnost na pláži v Bimini. Mrkni se na ty věci na nočních stolcích.“

Mezi postelema stály noční stolky přiřazené ke zdi a na každém se skvěla sbírka lubrikantů, masážních olejů a erotických pomůcek. Některé sloužily zřejmému účelu, ale u několika jsem mohl jenom hádat.

„Fajn,“ řekl jsem a znovu se rozhlédl po místnosti. „Takže dole se koná večírek a někdo rozkopne dveře této milostné herny, ale jinou škodu nezpůsobí. Já alespoň žádnou nevidím.“

„Postele nejsou ani zmuchlané,“ souhlasila Zina. „Třeba někdo doufal, že se mu později zadaří.“

„Na důvodu nezáleží. Ty drogy dělají z téhle pubertální tragédie něco mnohem horšího.“ Stiskl jsem tlačítko EJECT a z rekordéru vyjela přihrádka s diskem. Vyňal jsem ho a uložil do sáčku na důkazy. „Tak jo, shromáždíme obvyklé podezřelé...“

„Hej! Tady nemáte co dělat!“ čertil se mladistvý hlas. „Znáte pravidla. Patro je jenom pro rodinu. Žádní hosté!“ Chlapci ve dveřích bylo tak patnáct. Na sobě měl zelenou mikinu s emblémem Michiganské státní univerzity, ale nepřipadal mi jako člověk, který směřuje na vysokou.

Brýle s tlustými obroučkami byly vybaveny naslouchátky. Bezelstné oči měl posazené daleko od sebe a lehce sešikmené, jako mívají osoby trpící Downovým syndromem. Jeho emocionální věk jsem odhadoval mezi deseti a dvanácti.

„To je v pořádku.“ Ukázal jsem mu služební odznak. Podíval se na něj, ale nereagoval. Pochybuju, že věděl, co to je. „Jak se jmenuješ?“

„Jsem Joey Champlin. Tady nahoře být nemůžete. Táta to zakázal.“

„Nevíš, kdo rozbil ty dveře, Joey?“

Spadla mu brada a jeho pohled se rovnal podepsanému doznání.

„Musíte... Musíte odejít.“

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Už jdeme.“ Co jsme potřebovali,

to jsme už měli, a pochybuju, že v domě s otcem-sportovní hvězdou a armádou jeho fandů věnovalo mnoho lidí pozornost tomuhle klukovi.

Poslušně jsme vyšli z pokoje, a když jsem se u schodů ohlédl, chlapec zmizel.

Další hodina uplynula v horečném spěchu. Nechal jsem strážníky uzavřít dům a rozdělit návštěvníky do jednotlivých místností. Sepsali jsme jména, stáří a osobní údaje, ale jinak jsme se na nic moc nevyptávali. Nikdo nedostal dýchnout. Pít už mohli a toto byl soukromý dům. Jak se na večírku bavili, byla čistě jejich věc.

Nechtěli jsme nic jiného než informace o té dívce na zasněženém trávníku.

A těch jsme získali – mírně řečeno – poskrovnu.

Někteří znali Dereka Patela ze školy, ale jeho andělskou partnerku zřejmě neznal nikdo. Nejvyšší čas změnit taktiku. Derek možná natolik vystřízlivěl, aby zvládl rozhovor.

Nechal jsem na Zině, ať vyslechne posledních pár jedinců, a zamířil jsem k hlavnímu vchodu. A vyšel z království kocoviny do boxerské arény.

Derek Patel ležel na zádech uprostřed příjezdové cesty, místo obličeje krvavou masku. Van Duzen se potýkal s urostlým chlapem ve flanelové košili, který se očividně snažil uvolnit ze sevření, aby se mohl znovu vrhnout na kluka sraženého k zemi.

Rozběhl jsem se a nabral Van Duzenova protivníka ze zadu. Zahákl jsem mu v neumělém škrticím chvatu předloktí pod krk a podařilo se mi odtrhnout ho od Van Duzena, ale ten chlap měl sílu jako býk a vztekem viděl rudě. Soustavně se snažil kopat do Dereka ležícího bezmocně na zemi a já měl co dělat, abych ho udržel.

Zasadil jsem mu tvrdý direkt do žeber, ale byl tak rozružený, že ho ani necítil. Netušil jsem, co je zač a co se tu sakra děje, ale to bylo vedlejší. Museli jsme ho zpacifikovat.

Padl jsem na záda a strhl zuřivce s sebou, předloktí pořád pod jeho krkem. Pokusil jsem se nasadit mu nohama nůžky přes kolena a znehybnit ho, ale jako bych se potýkal s medvědem. Neudržel jsem ho.

Přirtil se strážník Tommy Barden s vytaseným obuškem. Rozmáchl se a praštil mohutného chlapa přes břicho. Vyrázil mu dech a na chvíli ho znehybnil. Rozmachoval se k druhému úderu, ale Van Duzen ho odstrčil ramenem.

„Neubližuj mu, sakra! Je to otec té holky!“

Van Duzen a Barden klesli na kolena, popadli chlapa každý za jednu paži a zalehli mu je. Všichni čtyři jsme se váleli v jednom ragbyovém chumlu na sněhu a funěli námahou.

„Pane Novaku,“ zasípal jsem a snažil se o vyrovnaný tón. „Přestaňte se prosím s námi prát. Pustím vás, abyste se mohl nadechnout, ale musíte se uklidnit.“

Neodpověděl. Ještě chvíli jsme leželi ztuhlí jako živé sousoší, násilný kontrapunkt sváteční scény na trávníku.

Trochu jsem povolil sevření a Novak rychle zalapal po dechu. A pak se zlomil, ochabl na mě jako mokrá pytel a rozplakal se.

Nechal jsem Van Duzena odvézt Novaka do Hauserova centra, „domova“, který valhallské policejní oddělení sdílelo se státní policií a úřadem šerifa okresu Vale. Bez pout. Novak nebyl zatčený, ale stejně nikam nemohl.

Dereka Patela jsem ve svém džípu odvezl na pohotovost s plynem na podlaze, sirénou a majáčky. Derek neřekl ani

slovo. Nejspíš nemohl. Nos měl na placku, očividně zlomený, a odhadoval jsem, že má vykloubenou čelist. Předal jsem ho zdravotnickému personálu a pak jsem přecházel po přeplněné čekárně jako nastávající otec, když se ve dveřích vynořila moje partnerka. Vyšli jsme na chodbu, abychom měli trochu soukromí.

„Co se sakra stalo?“ dožadovala se Zina vysvětlení.

„Derekovi se udělalo nevolno a Van Duzen ho pustil z auta, ať se projde na čerstvém vzduchu. No ale pak se objevil Carl Novak a uviděl svou dceru mrtvou na trávníku. Derek si s ním chtěl promluvit a Novakovi ruply nervy. Srazil ho k zemi, přerazil mu nos a zřejmě i čelist. Upozornil jsem ošetřovatelku na pohotovosti, že Derek může být pod vlivem návykových látek, takže mu musí udělat toxikologické testy, než se do něj budou moci pustit. Počítám, že nějakou dobu toho moc nenamluví. A teď ty,“ vyběhl jsem ji. „Zjistilas něco od svědků?“

„Zkrácená verze? Julie Novaková odešla z mejdanu brzo,“ informovala Zina. „Všimla si toho jen hrstka těch děcek a ohledně času se vyjadřovali hodně mlhavě. Vlastně se mlhavě vyjadřovali úplně o všem. Polovina je ještě v limbu a druhá polovina má takovou kocovinu, že by raději byli mrtví.“

„No, jedna z nich mrtvá je,“ poznamenal jsem. „Co jejich chytré mobily?“

Zabavila jsem jich pět nebo šest a Joni teď stahuje jejich obsah. Domnívá se, že bychom mohli získat sbírku památých okamžiků noční akce...

„Co se to tu k čertu děje?“ Vrazil mezi nás indický doktor v bílém plášti, popadl mě za ramena a prudce se mnou škul.

„Dozvěděl jsem se, že vaši lidé přivezli mého syna na pohotovost. Zmláceného! Co jste mu udělali?“

„Hej! Uklidněte se!“ okřikl jsem ho, vymanil jsem se ze sevření a ukázal mu služební odznak. „Jsem detektiv LaCrosse. Kdo jste vy?“

„Doktor Patel.“

„Derekův otec?“

„Ano, já...“

„Vy se především musíte uklidnit, pane doktore,“ vstoupila Zina mezi nás. „Dobře mě poslouchejte. Váš syn byl napaden. Muže, který mu ublížil, jsme zadrželi. Dereka také. Dívka, kterou vzal včera na večírek, je mrtvá. Možná příčina smrti předávkování drogami, přesněji řečeno léky na spaní. Měl Derek přístup k GHB nebo podobným látkám? Myslím u vás doma nebo v ordinaci.“

Patel na ni vytřeštěně zíral. „Drogy?“ vykoktal. „Derek? Zbláznili jste se?“

„Konkrétně léky s obsahem GHB,“ tlačil jsem na něj a nechal ho vydechnout.

„Dobrý bože.“ Patel se odvrátil a nasucho polkl. „Ten, ehm, večírek, co se ho Derek zúčastnil. Konal se u Champ-
linů?“

„Správně.“

„V tom případě jsem se ocitl v... konfliktu zájmů. Champlinovi jsou moji pacienti. Podle zákona nesmím prozradit žádné informace...“

„No tak v tom případě byste měl svému synovi zajistit dobrého právníka, pane,“ prohlásila Zina.

„Moment! Počkejte prosím,“ žadonil Patel. „O svých pacientech s vámi mluvit nesmím, ale můžu vám říct, že Derek

na ten večírek žádné léky nepřinesl. Něco takového by v životě neudělal. Ostatně by to nebylo... nutné.“

„Protože tam ty léky už byly?“ naléhala Zina. „Chcete říct, že někdo v rodině je bere na předpis?“

„Toto nemůžu komentovat, detektive,“ opáčil Patel. „Ale v dobré víře to nemohu ani *popřít*. Chápete, co vám *neříkám*?“

„Rozumím,“ přikývla Zina.

„Víc vám k tomu opravdu sdělit nemohu, dokud mě Champlinovi nezbaví mlčenlivosti. A omlouvám se... za svou předchozí hrubost. Můžu teď za synem?“

„Běžte,“ propustil jsem ho. „Ale na vašem místě, doktore, bych si opatřil to zproštění mlčenlivosti. Ještě jsme spolu neskončili.“

Patel se odplížil jako spráskaný pes a mně zazvonil mobilní telefon. Otočil jsem se a přijal hovor. Poslouchal jsem a mračil se. „Dobře,“ řekl jsem. „Už jedu.“

„Stalo se něco?“ zajímala se Zina.

„Volal okresní státní zástupce. Právník Champlinových si chce promluvit. V restauraci U Porotce.“

„Že by se chtěl dohodnout?“ podivila se Zina. „Případ je na samém počátku. Teprve jsme ho otevřeli.“

„Nechce se dohodnout,“ odpověděl jsem. „Tvrdí, že ho pro nás může uzavřít.“

Nechal jsem Zinu v nemocnici, aby vyslechla Dereka Patela, jen co bude moci mluvit.

Sám jsem odjel do Valhally, malebného pobřežního letoviska, které se za posledních deset dvanáct let rozrostlo z vesnice v město. Většinou internetové peníze. Mladí zbohatlíci

z Detroitu, Flintu a Chicaga na útěku z velkoměsta, aby se zbavili stresu. Spoustu ho s sebou přivezli k nám.

Jako kluk jsem vyrůstal tady, na venkově, a nemohl jsem se dočkat, až odsud vypadnu. Ale po dvou turnusech u vojenské policie v Afghánistánu a policejní službě v Detroitu jsem šťastný, že jsem se vrátil. Tedy většinou.

Hostinec U Porotce je příjemný lokál navštěvovaný místními policisty, právníky a kriminálními reportéry, kteří zde hledají útočiště po napětí v soudních síních. Nachází se jen domovní blok od policejního velitelství a můžete si tu objednat hamburger nebo pivo, dohodnout se s právníkem protistrany nebo vyčenichat palcový titulěk pro svůj článek, aniž byste museli zvednout zadek z barové stoličky.

Onoho zasněženého sobotního dopoledne byl podnik poloprázdný. Jukebox tlumeně vyhrával staré hity gramofonové společnosti Motown, tři zástupci šerifa si po směně vyměňovali nevinné lži a dva právníci nad koktejly litovali o práva svých klientů jako při šestákovém pokeru. Náš trestně právní systém v celé kráse.

V zadním rohu jídelny stál odděleně od ostatních velký osmihranný stůl, který zajišťoval soukromí každému, kdo ho potřebuje.

Dnes u něj seděl Todd Girard, státní žalobce pro pět severních okresů. Vysoký blondýn hezký jako model patří k aristokracii severního pobřeží. Dřevařské peníze. Absolvent Yale. Místní legenda.

Na Valhallskou střední chodil o tři ročníky výš než já a byl mistrovský střelec školního basketbalového týmu. Naše sporty sdílely část sezony, takže jsme se mýjeli v šatně a navštěvovali stejné mejdany, včetně několika v Champlinově

domě. Tehdy jsme nebyli žádní kamarádi, ale já samozřejmě dobře věděl, kdo to je. Všichni věděli, kdo je Todd.

Girardovým patří pily, dřevozpracující závody, papírny a tak trochu kousek od všeho. Členové rodiny bydlí v panských sídlech v enklávách střežených branami. Před více než sto lety přijeli do okresu Vale s dřevorubeckými valníky a pokáceli severní lesy jako lány obilí.

Rodina mé matky, Métiovi, pocházela ze smíšené krve původních francouzských *voyageurs* a Prvních národů a přistěhovala se sem zhruba ve stejné době, když uprchla po nezdařeném povstání proti kanadské vládě. V Kanadě jsme byli zálesáci, trapeři a obchodníci. A nakonec rebelové na útěku.

V Michiganu se z nás stali dřevorubci. Pracovali jsme se sekerami a pilami i jako předáci na pilách. LaCrossovi a nám podobní vykonávali namáhavé a nebezpečné práce, z kterých bohatli dřevařští magnáti. Když stromy došly, Girardovi zůstali ve svých panských sídlech na Hlavní třídě, přeorientovali se na bankovníctví a jiné výnosné podnikatelské obory a dál pevně svírali otěže místní moci. Většinou mazaně a inteligentně.

Métiovi rovněž zůstali a dělali, co se naskytlo. Dřevaři, obchodníci, mechanici a tesaři. Několik darebáků.

A jeden polda.

Todd Girard pochází ze „starých peněz“, ale nechlubí se tím. Sportovní plášť z jehněčí kůže měl pohodlně obnošený, džínsy vybledlé. Modrá košile s rozhalenkou, bez kravaty. Neformální, leč slušný oděv severu.

Ve škole vymetal večírky, ale jeho jednotka národní gardy odsloužila jeden turnus v Afghánistánu a on se vrátil jako úplně jiný člověk. Jako ostatně všichni, kdo jsme tam byli.

Teď bere každý zločin spáchaný v okrese Vale osobně a díky tomu dosahuje jako žalobce více než devadesátiprocentní úspěšnosti ve smyslu odsouzení pachatelů.

Vedle něj seděla jeho pravá ruka, asistent okresního žalobce Harvey Bemis. Na sobě měl tradiční třídičný oblek a kravatu University of Massachusetts. Ambiciózní a pracovitý právník připomínal svými vyčnívajícími předními zuby a neklidnými očima tak trochu bobra. V soudní síni působí jako lovecký pes, muž, kterého si přejete mít na své straně. Ale po procesu jsem s ním nikdy na pivo nezašel. Počítám, že v kravatě chodí i spát.

Třetí muž u stolu byl štíhlý a elegantní, oblečený neformálně v tvídovém saku a golfové košili. Jason Avery byl nejdražší hlásná trouba severně od Detroitu. Stříbrnou hřívu měl mírně neupravenou a dnes se zřejmě neholil. Obávám se, že jeho soboty jen vzácně začínají takhle brzy.

„Dobré ráno, detektive LaCrossi,“ pozdravil Avery. „Díky, že jste přišel.“

„Zdravím, vážení právníci.“ Pokynul jsem trojici a klesl na židli naproti nim. „Přišel jsem z úcty k panu prokurátorovi, ale vyšetřuju vraždu a nemám moc času. O co tady jde?“

„Champlinův případ,“ odpověděl Todd. „Marka Champlina znám celá léta. Abych zamezil byť jen náznak nečestného právního jednání, dávám od toho ruce pryč. Kdyby mělo dojít na soudní žalobu, podá ji Harvey Bemis.“

„Tomu se doufám budeme moci vyhnout,“ prohodil Avery klidně. „Musíme tuhle polízanici vyřešit dříve, než se stane katastrofou pro celé severní pobřeží.“

„Jakou katastrofu máte na mysli?“ zeptal jsem se.

„Než se k tomu dostanu, potřebuju záruky,“ prohlásil

Avery. „Jsem ochoten odhalit informace, které by mohly poškodit mé klienty, ale tento rozhovor zůstane přísně důvěrný.“

„Všichni jsme tu gentlemani, snad s výjimkou tady Dylana,“ řekl Todd suše. „Fajn, mluvíme neoficiálně, mimo záznam, Jasone. Jaké je to tvoje velké tajemství?“

„Tak především to děvče. Novaková. Můžu ten případ uzavřít.“

Ztuhl jsem, Todd také. Avery měl naši plnou pozornost.

„Poslouchám,“ povzbudil jsem ho.

„Chápu to tak, že ta dívka pila nealkoholický punč, omdlela na trávníku a... umrzla. Ve skutečnosti toxikologický test prokáže přítomnost drogy. GHB. Pokud vím, zadrželi jste Dereka Patela, jejího partnera. Jako podezřelého?“

„Je to jedna z možností,“ připustil jsem.

„Je to mylná možnost,“ prohlásil Avery kategoricky. „Punč byl říznutý. Někdo do něj přidal GHB, což je látka běžně označovaná jako večírková nebo uspávací nebo také znásilňovací droga.“

„Kdo ji tam přidal?“ zeptal se Todd.

„Hned se k tomu dostanu,“ řekl Avery. „Pro oficiální záznam uvádím, že lék byl legálně předepsán a řádně přechováván uzavřený a zamčený v...“

„Byl zamčený v salonu, že?“ Už mi to začalo docházet.

Avery přikývl. „Přesně tak. GHB je součást běžných léků na spaní, ale moji klienti to občas používají na vylepšení... ehm, rekreačního sexu. Všichni zúčastnění jsou plnoletí a svéprávní dospělí. Pokud by to bylo nutné, můžu sdělit jejich jména.“

„To teď nechme stranou,“ řekl jsem. „Co se stalo té dívce?“

„Na soukromý večírek ji přivedl její partner Derek Patel. Starší Champlinovi odjeli na víkend mimo domov a podobné večírky jsou docela běžné. Zúčastnila se ho jejich dcera Sara a několik studentů na výměnném pobytu, všichni ve věku...“

„Jakých studentů?“ chtěl vědět Harvey Bemis.

„Sportovci, Harveyi,“ vysvětlil jsem. „Dostali sportovní stipendium na Vale Junior College.“

„Škola tak udržuje sportovní týmy na vysoké úrovni a Mark má nové účinkující pro svou každoroční přehlídku úspěchů,“ doplnil Todd. „Pojďme k věci, Jasone. Kdo ten punč nadopoval?“

„Joey Champlin,“ odpověděl Avery prostě.

Kolem stolu se rozhostilo ticho a dlouho nikdo nepromluvil.

„Ten... postižený kluk?“ zeptal jsem se nakonec.

„Bohužel. Joey se včera večer spolu se studenty díval na televizi, ale potom mu starší sestra přikázala, ať si jde lehnout. Vzal to jako osobní urážku. Ví se o něm, že je impulzivní a má problémy se sebeovládáním. Zašel do salonu, nabral hrst pilulek a nasypal je do punče. Jeho představa pomsty.“

„Panebože,“ vydechl Todd a odvrátil se.

„Kluk neměl tušení, co je to za léky a jaké můžou mít následky,“ pokračoval Avery. Dnes ráno se přiznal své sestře. Lituje toho, ale...“ Bezmocně rozpřáhl ruce. „Pochybuju, že si je plně vědom, jakou hrůzu způsobil.“

„Kolik mu je?“ chtěl vědět Harvey.

„Šestnáct,“ odpověděl Avery. „IQ má mezi šedesáti a sedmdesáti, což znamená, že se nachází na pomezí mezi soudem pro mladistvé a právní nezpůsobilostí. Osobně pochybuju, že by bylo možné postavit ho před soud.“

„Ale jen tak mu to projít nemůže,“ ohradil se Todd. „Co nabízíš, Jasone?“

„Je toho víc,“ řekl Avery. „Vale Junior College podala Státní akreditační komisi žádost o změnu statusu z pouhé přípravy na plnohodnotnou vysokou školu se čtyřletým studijním programem. Nemusím vám vysvětlovat, jaké požehnání by to pro Severní pobřeží znamenalo. Mladí lidé, kteří nemají dost prostředků, aby si mohli dovolit vyšší vzdělání na jihu, by mohli bydlet doma a navštěvovat místní školu.“ Významně se na mě zadíval.

„To je dobrá zpráva,“ připustil jsem. „Kde je jaká spojitost?“

„Při jednáních s akreditační komisí má hlavní slovo Mark Champlin. Skandál v této choulostivé době by mohl tento záměr zhatit, možná definitivně.“

„Sněžný anděl není skandál,“ namítl jsem. „Je oběť vraždy.“

„Sněžný anděl?“ napodobil Bemis ozvěnu a zamračil se.

„Julie Novaková,“ upřesnil jsem. „Vypadala tak, když jsme ji našli ležet na sněhu.“

„Ať už se jmenovala jakkoliv, nešlo o vraždu. Její smrt nikdo nezamýšlel,“ řekl Avery. „Byla to politováníhodná nehoda.“

„Zabití z nedbalosti,“ opravil ho Bemis. „Mentálně postižený kluk se dopustil strašné chyby. Fajn. Může to uvést na svou obhajobu a soudce ho pošle do státní instituce na pozorování a posouzení...“

„A ztratí veškerou naději do budoucna,“ odsekl Avery.

„V jedenadvaceti dostane Joey Champlin čistý rejstřík,“ připomněl jsem. „Julie Novaková se jedenadvaceti *nedožije*.“

„Ta nabídka je diskutabilní,“ nedal se Avery. „Champlinovi každopádně nepřipustí, aby jejich synovi zničil budoucnost čin, který je podle všech měřítek mladickou chybou.“

„O nějakém kompromisu bychom *snad* mohli uvažovat,“ prohlásil Bemis a krátce se zadíval na Todda. „Třeba kdyby jeden z rodičů přiznal zanedbání...“

„A vystavil se veřejnému zesměšnění a ostudě?“ skočil mu do řeči Avery.

„Zatraceně, někdo by se opravdu měl stydět!“ vyjel jsem nabroušeně.

„Dylan má pravdu, kolego,“ soudil Todd. „Můj úřad to prostě nemůže jen tak odepsat. Zejména když jsme s Markem přátelé. Musíš mi něco dát, Jasone.“

„Jsem oprávněn nabídnout sto tisíc dolarů,“ opáčil Avery. Chvilí nikdo nepromluvil.

„Sto tisíc za co?“ zeptal jsem se.

„Joey je mentálně postižený mladistvý s emocionálními problémy,“ řekl Avery rychle. „Postavit ho před soud by nepřineslo nic dobrého. Champlinovi místo toho nabízejí férové odškodnění. Joeyho umístí do uzavřeného zařízení, kde se mu dostane patřičné péče. Champlinovi vydají veřejné prohlášení, v němž vyjádří upřímné politování, a rodině oběti *soukromě* poskytnou finanční vyrovnání. Sto tisíc dolarů.“

Bemis se nervózně ohlédl po Toddovi. Z prokurátorovy tváře se nedalo nic vyčíst.

„Pokud bude na druhé straně vzneseno formální obvinění,“ pokračoval Avery, „moje přiznání Joeyho podílu na tragédii a nabídka kompenzace jako by nikdy nezazněly. Champlinovi se ze všech sil pokusí zabránit synovu uvěznění a jak víte, mají ohromné zdroje. Toto je tragédie, nikoli zločin.“

„O tom rozhodne soud,“ připomněl jsem.

„Samozřejmě můžete podat návrh na zahájení trestního stíhání,“ souhlasil Avery. „Ale co tím získáte? Joey s největší pravděpodobností skončí s nařízenou léčbou a Novakova rodina nedostane ani cent. Chceš to riskovat, Todde?“

„Jako rodinný přítel nesmím mít s tímto případem nic společného,“ řekl Todd. „Rozhodnutí je na tobě, Harveyi.“

„Já... samozřejmě s Novakovou rodinou soucítím.“ Bemis se při řeči snažil číst Toddovi z očí. „Nevidím však příliš smyslu v tom, že bychom postavili před soud mentálně postižené mladistvého, který by stěží chápal obvinění proti němu vznesená. A přelíčení by znamenalo katastrofu pro Junior College.“

Bemis se odmlčel a čekal na šéfův komentář, Todd však mlčel.

„Domluvme se na dvou stech tisících,“ přihodil Avery. „Je to moje poslední nabídka a vyprší za šedesát vteřin.“

Bemis se zadíval na Todda, který neznatelně přikývl.

„Tak dobře,“ souhlasil Bemis. „S tím dokážeme žít.“

Nevěděl jsem, koho míní tím *my*, ale za mě nemluvil.

„Zadržte prosím,“ zasáhl jsem. „Než se dohodneme na nějakém vyrovnání, neměli bychom si promluvit s Novakovými?“

„Je mi líto, ale to nepřípadá v úvahu. O Joeym se nesmějí dozvědět,“ řekl Avery. „Nabídka kompenzace by byla navíc vnímána jako přiznání viny. Rodina bude kontaktována neoficiálně a nepadnou žádná jména. Pan Novak pracuje jako dřevař. Možná by k té záležitosti přistupoval vstřícněji, kdyby mu nabídku předložil někdo z jeho okruhu.“ Významně se na mě zadíval.

„Děláte si srandu?“ ohradil jsem se. „Chcete, abych naši dohodu prodal Novakovi, a vůbec nic mu neřekl?“

„Může pochopitelně odmítnout,“ uznal Avery. Z kapsičky vesty vytáhl šekovou knížku, vepsal cifru, vytrhl šek a přisunul ho ke mně.

„Šek je vystaven na vrub mého osobního účtu, detektive. Dvě stě tisíc dolarů. Až ho pan Novak vyinkasuje, podepíše stvrzenku s dovětkem, v němž bere na vědomí, že jde o finanční vyrovnání.“

„Pořád si myslím, že to není dobrý nápad,“ ošíval jsem se. „Dovolte mi aspoň říct Novakovi pravdu o tom, co se stalo.“

„To bohužel nepřipadá v úvahu,“ odmítl Avery. „Porušilo by to právo mého klienta na zachování mlčenlivosti a vystavilo Champlinovu rodinu nebezpečí soudního sporu. To nemůžu připustit.“

„Novak by mohl čelit obvinění za napadení mladého Patela,“ dodal Bemis. „Připomeň mu to, Dylane. Když dostane na vybranou mezi vězením a šekem, jistě se rozhodne správně.“

„Správně pro koho?“ zeptal jsem se. „Novak je tvrdý chlap. Je zvyklý po každé ráně vstát a vrátit vám ji. Na tohle nepřistoupí.“

Mýlil jsem se.

Než jsem se vrátil do Hauserova centra, Carl Novak už hodinu seděl ve výslechové místnosti a vychladl.

Zamknutý a o samotě v betonové krabici tři krát tři metry měl dost času vzít na vědomí smrt své dcery a zamyslet se nad budoucností, jejíž součástí by mohly být měsíce, nebo dokonce roky nuceného pobytu v podobné kobce.

Seděl u malého kovového stolku přišroubovaného k podlaze uprostřed místnosti. Posadil jsem se naproti němu. Jen my dva, mimo záznam. Na druhé straně poloprůhledného zrcadla ho nikdo nepozoroval, žádné magnetofony ani kamery.

Novak byl oblečený do práce, vybledlá flanelová košile, kalhoty s lacem, pevné boty s vysokou podrážkou. Zcuhané vlasy po ramena mu prokvetly stříbrem, obličej měl ošlehaný větrem a klouby prstů vystoupilé těžkou prací.

S očima podlitýma krví a rukama založenýma na prsou poslouchal s chladným vztekem, když jsem vyslovil soustrast s úmrtím jeho dcery a pak mu nastínil Averyho nabídku finanční kompenzace. Když uslyšel výši částky, vykulil oči, naklonil hlavu a zvědavě se na mě podíval.

„Dvě stě táců?“ zopakoval. „To jako fakt? Panebože. Víte, kolik dřeva bych musel naštípat, abych si tohle vydělal?“

Pokýval jsem hlavou. „Táta byl dřevař.“

„Já vím. Před lety jsem s ním dělal. V Mooseho partě. Káceli jsme v Comstocku pro celulózku. Už je mrtvý, že? Auto nehoda?“

„Zabil ho opilý řidič,“ potvrdil jsem.

„Tak to měl smůlu, chudák. Nabídl vám za něj někdo dvě stě tisíc?“

Neodpověděl jsem.

„Ne, jasně že ne,“ odpověděl sám sobě. „Měl jsem Dolpha rád. Fajn chlap a dobrej pracant. Ale váš táta nikomu nestál za dvě stě táců, živý ani mrtvý. No a teď si někdo myslí, že moje Julie tu cenu měla, co?“

„Pane Novaku...“

„Ušetřete si ty kecy, LaCrossi,“ mávl rukou. „Vím, že to

není z vaší hlavy. A že to nejsou prachy za Julii. Jsou pro mě a já nemám ušetřeno ani tolik, abych jí vypravil slušnej pohřeb. Musel jsem mít dvě zaměstnání, abych ji udržel na škole, a musím myslet na další tři děcka. Já...“ Odvrátil se a několikrát naprázdno polkl. „Já si ty prachy vezmu. Nemám na vybranou.“

„Je vám jasné, že když je vezmete, znamená to konec. Později už nebudete moci podat žalobu.“

„O tom jsem nikdy neuvažoval. Ale mimo záznam, jsme tu jen my dva dřevařský kluci v jedné cimře... Kdo to udělal, Dylan? Kdo zabil moji holčičku?“

„Ten případ je pořád otevřený, pane Novaku. Skutečně vám k němu nesmím nic říct. Snad jen tolik, že Julii nechtěl nikdo ublížit. Byla to nehoda, dalo by se říct nešťastná náhoda. Víím, jak je to pro vás těžké, ale opravdu by bylo nejlepší, kdybyste se s tím smířil a dál nic nerozvířoval.“

„A vy byste to udělal?“

„Já nevím, co bych udělal, pane Novaku.“

„Můj strejda Matt padl ve Vietnamu,“ řekl jako duchem nepřítomný. „Jediný brácha mojí mámy. A víte, co dostala jeho žena? Deset tisíc. A vlajku, kterou položila na rakev. Deset tisíc za jeho život. Mně dávají za Julii mnohem víc. Asi bych měl být vděčnej.“

Čekal, zda k tomu něco řeknu, ale marně.

„K čertu, nejspíš máte pravdu,“ povzdechl si. „Tady není pomoci. Tohle se nedá nijak napravit. Řekněte svejm lidem, že tu dohodu беру.“

„Nejsou to moji lidé,“ ohradil jsem se.

Podíval se mi zpřímá do očí. Ty jeho byly studené jako velká jezera v lednu.

„To víte, že jsou,“ opáčil.

• • •

Pohřbu sněžného anděla jsem se nezúčastnil. S jistotou jsem věděl, jak budou Novakovi reagovat, a nechtěl jsem se do toho míchat.

Uplynul týden, pak další. Vánoce visely ve vzduchu a Vale Junior College dostala předčasný dárek v podobě státní akreditace jako plnohodnotná čtyřletá vysoká škola.

Dobrá zpráva pro všechny.

Začínal jsem si myslet, že měl Jason Avery pravdu. Hrozná situace přinesla alespoň jeden pozitivní výsledek. Největší dobro pro největší počet lidí.

Myslel jsem si to do chvíle, než zmizel Derek Patel.

Derek Patel se ztratil z kampusu Vale Junior College deset dní po pohřbu Julie Novakové. Když se neukázal u večere, rodina si nedělala velké starosti, chlapec se po vyučování často zdržel v laboratoři, kde pracoval dlouho do noci. Ale když nebyl doma ani v deset, matka zavolala do školy.

Telefon zvedl příslušník ochranky. Škola byla už zamčená, ale Derekův Volkswagen Brouk stál pořád na parkovišti. Strážný zjistil, že automobil není zamčený, a dveře u řidiče našel nedovřené. Divné, ale nikoliv hrozné.

Do chvíle, než si všiml, že ve sněhu vedle auta leží Derekovy klíče.

A krvavých skvrn na opěrce hlavy.

Ke zločinu došlo na půdě školy, takže případ původně spadl do jurisdikce státní policie. Pak ovšem můj šéf informoval místního velitele, že nezvěstný mladík je zapleten do jednoho otevřeného případu, a předali to nám.

Ne že by se něco změnilo.

Neměli jsme vůbec nic. CODIS, kombinovaný systém identifikace DNA spravovaný americkými a kanadskými kriminalistickými laboratořemi, potvrdil, že krevní stopy nalezené v kabině automobilu patřily Derekovi Patelovi. Očividně došlo k násilí, ale v hustém sněžení a rušném provozu na parkovišti si nikdo nevšiml ničeho neobvyklého.

Několik studentů se zmínilo o bílé dodávce s prorezavělou karosérií, která parkovala vedle Dereкова volkswagenu zhruba v době, kdy zmizel, ale nikdo se pořádně nepodíval na jejího řidiče, nikdo si nezapamatoval registrační značku, dokonce si nikdo nebyl jistý výrobní značkou dodávky.

Možná ford. Možná chevrolet. Bílá. Rezavé přední blatníky. Za volantem seděl urostlý chlap. Podle vzhledu dělník, ne student.

Proč dělník?

„No dyť víte. Traktorová baseballka, prošívaná vesta, rozčuchaný. Nejspíš dřevař. Takovej divous. Znáte ten typ.“

Znal jsem ho. Počet potenciálních podezřelých se snížil na šedesát tisíc manuálních pracovníků, kteří nebydleli v Sugar Hillu nebo ve výstavných domech na pobřeží.

Prorezavělá bílá dodávka? Seznam podezřelých se zúžil na pouhý tisíc. Já jsem však tisíc jmen nepotřeboval. Už jsem ho znal.

Samozřejmě jsem vyslechl Carla Novaka. Mluvil jsem s ním na verandě jeho domku v Poletownu, slovanské enklávě ve stínu komínů Deverauxovy továrny na dřevotřískové desky. Navzdory mizernému počasí mě Novak nepozval dál, čímž záměrně porušil etiku severu.

Alibi však měl skálopevné. Mohl vysvětlit každou minutu dne, kdy Derek Patel zmizel. Na všechno měl svědky.

Což mimo jakoukoliv pochybnost dokazovalo, že je v tom namočený. Nikdo si nevede podrobný záznam celého dne, pokud nepředpokládá, že bude muset odpovídat na otázky, co onen den dělal. Nevinní alibi nepotřebují.

Přesto byl bez podrobnějšího prověření Novak čistý jako padlý sníh. Možná se cítil tři metry vysoký a neprůstřelný. Byl si jistý, že vyhrál, a chtěl, abych to věděl.

Věděl jsem to, ale nemohl jsem s tím vůbec nic dělat.

Doktor Patel a jeho rodina šleli starostmi. Státní policie vyslala do jejich domu tým techniků, aby zajistili elektronické sledování pro případ žádosti o výkupné.

Napíchl jim pevnou linku a všechny mobilní telefony, připravení určit retranslační zesilovač v okamžiku, kdy se únosce ozve, triangulací zjistit polohu volajícího a zasáhnout.

Jenomže nikdo nezavolal. Žádná žádost o výkupné, žádné vyhrůžky.

Počet pracovních dnů před Vánoci se krátil a nikdo se neozval.

Derek Patel zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval.

A když obávaný telefonát konečně přišel, nezazvonil u Patelů. Dokonce ani v mé kanceláři. Hovor převzal Bowie Caradette, úředník státního ministerstva přírodních zdrojů a ochrany přírody.

Farmář jménem Pete DeNoux načapal kojota, který zabíjel jeho selata. Uspěchal výstřel a nezabil zloděje na místě. Domníval se, že trefil šelmu do břicha.

Některým lidem by to stačilo. Rána byla s největší pravděpodobností smrtelná, zvíře se odplazí někam do křoví a vykrvácí, a i kdyby přežilo, chuť na vepřové by ho určitě přešla.

Jenomže DeNoux pocházel z dřevařské rodiny na severu a byl vychován podle několika nepsaných pravidel. Když na něco vystřelíš, tak se zatraceně postarej, abys to složil. Nikdy nenechávej zraněné zvíře trpět. Nikdy. Ani kdyby to byl zlodějský kojot.

Pete bez potíží sledoval krvavou stopu sněhem. Stopoval kojota až k nejvzdálenějšímu rohu svého oploceného pozemku.

Nedaleko doupěte vyhrabaného pod vyvrácenou borovicí našel, co ze zloděje zbylo. Ten chudák se doplazil až domů, ale vlastní smečka se obrátila proti němu – vydrážděná pachem krve ho roztrhala na cucky.

Divoká zvířata žijící v hlubokých lesích mají spoustu ctností, leč milosrdenství k nim nepatří. Toto pojetí je vlastní pouze lidem, i když se nedá tvrdit, že by bylo běžně rozšířené.

Pete – spokojený, byť mírně zdrbnutý – se obrátil k odchodu, ale vtom se zarazil. Těch krvavých kostí se před doupětem válelo nějak moc. Příliš mnoho na jednoho zlodějského kojota. Smečka roztrhala další mršinu. DeNoux se podíval pozorněji a očekával, že objeví pozůstatky svých sebat. Kosti však nepatřily podsvinčeti. Ani kolouchovi nebo jinému zvířeti, které by poznal.

Zpočátku.

Pete není biolog, ale vykuchal už dost divoké zvěře, aby znal základy kosterní stavby.

I tak jeho mozek potřeboval dobrých dvacet minut, aby přijal, co viděly oči. A i potom přetrvávaly pochyby.

Dokud nenašel zbytky roztrhané tenisky.

DeNoux byl tak otřesený, že nevěděl, komu zavolat, a tak vytočil číslo ministerstva. Ti pak zatelefonovali mně.

• • •

Za normálních okolností by si okresní prokurátor prohlédl místo činu osobně, ovšem kosterní pozůstatky Dereka Patela byly spojeny s případem, od něhož dal Todd Girard ruce pryč. Usoudil jsem, že nyní ustoupí ještě dál. A rychleji než prchající jelen.

Jeho asistent Harvey Bemis dorazil ke kojotímu doupěti oblečený do nepříjemného počasí. Ve své parce značky L. L. Bean a kožešinové beranici s klapkami na uši vypadal jako polárník na výpravě k severnímu pólu. Já jsem měl na sobě obvyklou krátkou koženou bundu a džínsy. V úkrytu košatých borovic vám ani minus dvacet nepřijde tak zlých. Zejména když se ve vás všechno vaří.

„Existují nějaké pochybnosti, že ty ostatky patří Patelovic klukovi?“ vypálil Harvey první otázku.

„V podstatě žádné,“ odpověděl jsem. „Zatím jsme nenašli lebku, ale bota odpovídá značkou a velikostí popisu, který jsme získali od rodiny, a krevní typ se shoduje.“

„Proč jste ještě... nenašli lebku?“ ptal se Harvey a rozhlédl se po udupaném okolí, jako kdyby se domníval, že ji moji lidé a kriminalističtí technici státní policie nedopatřením přehlédli.

„Toto není původní místo odložení mrtvoly,“ vysvětloval jsem. „Moje partnerka a úředník z ministerstva ochrany přírody se ho teď snaží najít. Tělo bylo s největší pravděpodobností odloženo blízko pobřežní dálnice. Kojotí smečka ho tam našla, roztrhala a kusy masa s kostmi dovlekla k doupěti.“

„Myslel jsem, že kojoti se lidí bojí,“ namítl Harvey.

„To platilo před nástupem internetu, než si lidi uvědomili, že mohou podnikat nebo pracovat kdekoliv, kde se dá zapnout laptop. Počet obyvatel na severu dramaticky roste, Harve. Pronikáme do jejich přirozeného prostředí a kojoti nechtou Darwina. Jak si zvykají, že nás kolem sebe vidí, jejich strach mizí. Když nás najdou mrtvé na svém hřišti, zname-náme pro ně oběd. Jako zvěř sražená auty, kuřata v kurníku nebo umrzlý

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!